

Sygn. akt VIII Ka 286/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący- Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant Aneta Chardziejko

z udziałem prokuratora Małgorzaty Zińczuk oraz A. G. z Urzędu Celnego w B., po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2014 r. sprawy I. C. oskarżonego o czyn z art. 91§4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65§3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54§2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego – Urząd Celny w B. od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 24 lutego 2014 r. (sygn. akt VII K 1076/13):

I. Wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C. kwotę 516,60-zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze, w tym 96,60-zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem podatku VAT.

III. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

I. C. został oskarżony o to, że w okresie od września 2012r. do dnia 04.09.2013r. na giełdzie rolno-towarowej w F. oraz na posesji nr (...) przy ul. (...) w B., działając w wykonaniu tego samego zamiaru nabył, towar nieoznaczony znakami akcyzy, o którym wiedział, że został sprowadzony z zagranicy bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu, w postaci: 1455 paczek papierosów różnych marek oraz 300 litrów 90,26% alkoholu (...) a także towar w postaci 1870 litrów oleju napędowego, sprowadzony z zagranicy w zbiornikach pojazdów z przeznaczeniem do ich napędu i zwolniony z należności podatkowych pod warunkiem wykorzystania go zgodnie z przeznaczeniem, na których to towarach ciążyą należności celne w kwocie 1126 zł oraz należności podatkowe w wysokości 47620 zł, w tym podatek od towarów i usług w kwocie 11538 zł, podatek akcyzowy w kwocie 36082 zł, tj. o czyn z art. 91§4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65§3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54§2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 24 lutego 2014 r., w sprawie o sygn. akt VII K 1076/13 oskarżonego I. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za ten czyn na mocy art. 91§4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65§3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54§2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. skazał go, zaś na mocy art. 65§3 k.k.s. w zw. z art. 7§2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przyjmując, że wartość jednej stawki dziennej grzywny jest równa kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych

Na mocy art. 30§2 k.k.s., art. 29 pkt. 4 k.k.s., art. 31§6 k.k.s. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci wyrobów tytoniowych i alkoholowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 2 pod poz.1-9 na karcie 104 akt sprawy zarządzając zniszczenie wyrobów tytoniowych i alkoholowych.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. C. kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa 80/100) złotych w tym 82,80 złotych podatku vat tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok, na podstawie art. 425§1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. zaskarżył oskarżyciel publiczny Urząd Celný w B. na niekorzyść I. C. w części dotyczącej orzeczenia kary grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 60 zł;

Powołując się na art. 438 pkt 4 k.p.k. i art. 427§2 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. zarzucił temu wyrokowi rażąca niewspółmierność orzeczonej kary grzywny w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu;

Stawiając powyższy zarzut, na podstawie art. 437§2 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia kary grzywny poprzez znaczne zaostrenie orzeczonej wobec w/w oskarżonego kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego jest oczywiście bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. (w zw. z art. 113§1 k.k.s.), ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Niewspółmierność rażąca to znaczna, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną (m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 maja 2003 r., II AKa 163/03, OSA 2003/11/113).

Jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji orzekając wobec oskarżonego karę grzywny, uwzględnił wszystkie okoliczności istotne z punktu widzenia jej wymiaru. W szczególności wziął pod uwagę rodzaj i rozmiar ciężącego na nim obowiązku finansowego, które w tego rodzaju sprawach określa wartość należności celnych i podatkowych narażonych na uszczuplenie (w niniejszej sprawie w łącznej kwocie ponad 48.000-zł.). Uwzględnił nadto właściwości i warunki osobiste oskarżonego (m.in. jego uprzednią niekaralność sądową) oraz możliwości majątkowe (utrzymuje się z prac dorywczych, ciężą na nim zobowiązania finansowe).

Odnosząc się do argumentów apelacyjnych wskazać należy, że:

Po pierwsze, kara 9.000-zł. grzywny – wbrew stanowisku skarżącego – nie odbiega (pod względem proporcji do wartości należności celnych i podatkowych narażonych na uszczuplenie) od wymiaru kar orzekanych w tego rodzaju sprawach. Przykładem tego jest sprawa o sygn. akt III K 298/13 Sądu Rejonowego w Białymstoku (VIII Ka 286/14 Sądu Okręgowego w Białymstoku), w której oskarżona przy porównywalnych wartościach należności celnych i podatkowych narażonych na uszczuplenie (ok. 44.000-zł.) skazana została na karę 10.000-zł. grzywny (na marginesie, Urząd Celný w B. nie kwestionował tego rozstrzygnięcia). Istotne jest bowiem to, że czym wyższa wartość w/w należności tym większa dodatkowa dolegliwość dla oskarżonego wynikająca z przepadku towarów.

Po drugie, twierdzenie skarżącego, iż oskarżony w ramach złożonego na rozprawie wniosku w przedmiocie dobrowolnego poddania się karze był gotów do uiszczenia grzywny w wysokości 16.500-zł. jest gołosłowne i nie znajduje oparcia w protokole rozprawy z dnia 24 lutego 2014 r. Wynika z niego jedynie (vide k. 138 – 139), iż obrońca I. C. wносиła o dobrowolne poddanie się karze w trybie art. 387 k.p.k. i wymierzenie kary grzywny „w wysokości ustalonej z Urzędem” (k. 138v). Po „krótkiej chwili namysłu i narady z oskarżonym” oświadczyła, iż nie będzie składać wniosku w tym trybie.

Końcowo stwierdzić należy, że – jak uczy doświadczenie zawodowe – cele kary, w tym w zakresie wychowawczym i zapobiegawczym, spełnia jedynie kara, której wymiar mieści się w realnych możliwościach płatniczych i finansowych oskarżonego. Orzeczone przez Sąd I instancji kara grzywny w wymiarze 9.000-zł. jest w stanie cele te zrealizować bez nadmiernego uszczerbku dla oskarżonego i jego rodziny (vide obowiązek alimentacyjny w kwocie 518,50-zł. miesięcznie).

Reasumując, orzeczona przez Sąd I instancji kara grzywny mieści się w granicach sądowego uznania i z całą pewnością nie jest niewspółmierna w stopniu rażącym.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku należało orzec, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy §14 ust. 2 pkt 4 w zw. z §2 ust. 3 rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 636§1 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s.